

Uns mesos crucials (i 3). Què cal fer?

written by Joan Fonollosa | 14 de setembre de 2021

Als dos articles anteriors d'aquesta sèrie ([1](#) i [2](#)) explicava la necessitat que el Consell per la República prengui d'una vegada per totes el paper que li pertoca, sota el guiatge d'un líder tan competent com sigui possible, per fer la independència abans no sigui massa tard; deia que les eleccions del darrer cap de setmana d'octubre a l'Assemblea de Representants són decisives en aquest sentit i acabava promentent que explicaria aquí la meua proposta de com s'ha de fer això. Doncs aquí va, resumida, en forma de decàleg.

1. A hores d'ara, ja està clar que la independència serà unilateral o no serà. Espanya mai no negociarà res i si se la força a fer-ho no complirà els acords, que és el que ha fet sempre. Per tant, és feina nostra, aprofitant que Espanya a hores d'ara està prou afeblida internacionalment.
2. Som la nació més antiga d'Europa. Hem d'oblidar la bajanada d'"un nou Estat d'Europa"; si de cas seríem "de nou, un Estat d'Europa". Som una nació amb tots els drets dels pobles conquerits militarment, almenys dues vegades, 1714 i 1939, per no citar altres episodis menys evidents. Per tant, tenim sobradament la Causa Justa que reclama el Dret internacional per proclamar-nos independents.
3. Evidentment, com més siguem millor, però no cal esperar a buscar més gent. Ja en som prou per fer-ho. I més que s'hi apuntaran si ho veuen clar. Hi ha un gruix molt important de neutres: no hi estan a favor però tampoc no s'hi posarien en contra. Els explícitament contraris no són tants com sembla; en tot cas són molts menys que els que estem a favor.
4. En aquestes condicions, fer la independència vol dir fer

dues coses i només dues coses: tenir el control del territori i aconseguir reconeixements internacionals. Per tant, res de petites desobediències que només fan que donar carnassa als tribunals perquè vagin fent mal a molts i por a tothom. Cal treballar els dos camps en paral·lel i quan estiguin tots dos preparats, una única desobediència, grossa i definitiva. I, sobretot, inesperada.

5. Control del territori: el dia que toqui, tothom ha de saber on ha d'anar i què ha de fer. Caldrà sortir al carrer, disposats a quedar-s'hi el temps que faci falta i aguantar el que vingui, sabent que hi haurà morts i que seran dels nostres. La gent hi és i està disposada, però cal organitzar-la: fixar els objectius, qui i com s'hi ha d'anar, què s'hi va a fer, establir la cadena de comandament, els sistemes de comunicacions, la logística, els mitjans necessaris, la seguretat, preveure els contraatacs i com fer-hi front... Una feina enorme, sobretot perquè s'ha de fer discretament, però ja hem demostrat, almenys dues vegades, que som capaços de fer-ho: quan la Via Catalana i el 1r d'octubre.
6. Reconeixements internacionals: aquesta és la feina bàsica de l'exili. Cal tenir-ne uns quants pactats per a les primeres 24 hores i els més significatius en el termini d'una setmana com a màxim. Evidentment, això vol dir contactes diplomàtics amb la màxima discreció, pactar i negociar: què tenim que pugui interessar a cadascú i què es pot demanar i oferir. Els passadissos del Parlament Europeu són el marc ideal per a això.
7. No és el mateix l'Europa judicial que l'Europa política. El front judicial va molt bé i s'hi ha de seguir insistint, però no s'ha de creure que per moltes bufetades judicials que rebi Espanya (i les que rebrà) puguin influir en l'esfera política. A Europa hi ha separació de poders i els governs fixen les seves polítiques en funció dels seus propis interessos, no pas de les sentències judicials. tret que els ordenin alguna

cosa, com ara que no poden detenir els nostres exiliats. I encara menys es guien pels drets humans, l'equitat, la justícia i tot això; aquests són excel·lents arguments per justificar decisions preses, però mai un objectiu en sí.

8. Recordem que el pitjor que es pot fer en política internacional és anar amb el lliuri a la mà. La guia ha de ser una frase, crec que de Disraeli: "Anglaterra no té aliats permanents ni enemics irreconciliables. L'única cosa permanent d'Anglaterra són els seus interessos". Doncs això.
9. La Unió Europea és bàsicament un club d'estats i no es mourà mentre no li surti més a compte fer-ho que estar-se quieta. On li fa mal? Doncs allí és on s'ha de tocar. Fins ara, ningú no ha perdut cap elecció per no donar suport a Catalunya. I mentre li anem fent declaracions d'amor incondicional, s'estaran còmodament asseguts al sofà.
10. Encara que no ho sembli, tenim moltes simpaties, aprofitem-les. Tots els països petits d'Europa ens poden veure com un aliat (som petits) i afeblim un dels grans. I n'hi ha molts que li tenen ganes a Espanya. Això sí, cal deixar clar que anem de veres: ningú no es mourà per nosaltres si no estan absolutament segurs que no els deixarem amb el cul enlaire. Recordem els cas dels països bàltics que es van "mullar" per nosaltres, i com van callar davant d'una oferta espanyola i la nostra inacció.

Això és, més o menys, el que jo proposaria de fer. Però jo, sol, no sóc ningú.